

“ मीठे बच्चे- अहिले तिमीले निन्दा-स्तुति , मान-अपमान , दुःख-सुख सबै सहनु छ , ति मा सुख का दिन अब समीप आइरहे का छ न् ।”

प्रश्न:- बाबाले अहिले आफ्ना ब्राह्मण बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ एउटा चेतावनी दिनुहुन्छ?

उत्तर:- प्यारा बच्चाहरू! कहिल्यै पनि बाबासँग रुस्ट हुनु हुँदैन। यदि बाबासँग रिसायौ भने सद्गतिसँग पनि रिसाउँछौ। बाबा चेतावनी दिनुहुन्छ- रुस्ट हुनेलाई अत्यन्त कडा सजाय मिल्छ। आपसमा वा ब्राह्मणीसँग रिसायौ भने फूल बन्दा-बन्दै काँडा बन्छौ। त्यसैले धेरै-धेरै सावधान होऊ।

गीत:- धीरज धर मनुवा धीरज धर.....

ओम् शान्ति। मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूले गीत सुन्यौ, तिमी बच्चाहरूको जति पनि जन्म जन्मान्तरका दुःख छ सबै नाश हुनुपर्छ। यो गीतको लाइन सुन्यौ, तिमीलाई थाहा छ- अब हाम्रो दुःखको पार्ट पूरा हुन्छ र सुखको पार्ट सुरु हुन्छ। जसले राम्रोसँग जान्दैन, उसले कुनै न कुनै कुरामा अवश्य दुःख अनुभव गर्छ। यहाँ बाबाकहाँ आउँदा पनि कुनै न कुनै प्रकारको दुःख महसुस गर्छ। बाबाले जान्नुहुन्छ- बच्चाहरूलाई कति दुःख हुँदो हो। तीर्थयात्रामा जाँदा पनि कतै भीड हुन्छ, कतै पानी पर्छ, कतै हरी-बतास लाग्छ। जो सच्चा भक्त हुन्छ उसले त भन्छ- के हर्जा छ र, भगवानको पासमा त जाँदैछौं। भगवानलाई सम्झेर नै यात्रामा जान्छन्। मानिसहरूका त धेरै भगवान छन्। जो असल र मजबुत हुन्छन्, उनीहरूले भन्छन्, केही हर्जा छैन। राम्रो काममा सधैं नै विघ्न पर्छ, घर त फर्केर जाँदैनन् नि। कोही-कोही त घर पनि फर्किन्छन्। कहिलेकाहीँ विघ्न पर्छ, कहिले पर्दैन पनि। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! यो पनि तिमी यात्रा हो। तिमीले भन्छौ- हामी बेहदको बाबाको पासमा जाँदैछौं, उहाँ सबैको दुःख हरण गर्ने पिता हुनुहुन्छ। यो निश्चय छ, आजकल हेर मधुबनमा कति भीड छ। बाबालाई लाग्छ, धेरै बच्चाहरूलाई दुःख हुन्छ होला, भुइँमा सुत्नुपर्छ। बाबा बच्चाहरूलाई भुइँमा सुताउन त चाहनुहुन्न नि। तर ड्रामा अनुसार भीड लागेको छ, कल्प पहिला पनि भएको थियो, फेरि पनि हुन्छ, यसमा कुनै दुःख मान्नु पर्दैन। यो पनि जानेका छन्- पढ्नेहरूमा कोही राजा बन्छन् फेरि कोही रंक पनि बन्छन्, कसैलाई उच्च दर्जा र कसैलाई कम दर्जा मिल्छ। तर सुख अवश्य हुन्छ। यो पनि बाबाले जान्नुहुन्छ- कोही धेरै कच्चा छन्, जसले कति पनि सहन गर्न सक्दैनन्। उनीहरूलाई केही दुःख हुन्छ। उनीहरूले भन्छन्- व्यर्थमा यहाँ आएछु वा भन्छन्- हामीलाई ब्राह्मणीले जबरजस्ती ल्याएकी हुन्। यस्ता पनि होलान् जसले भन्छन्- हामीलाई ब्राह्मणीले व्यर्थमा फँसाइन्। विश्व विद्यालयमा आएको छु भनेर त जानेकै छैनन्। यतिबेलाको पढाइले कोही त राजा बन्छन्। भविष्यमा कोही रंक पनि बन्छन्। यहाँको रंक र रावमा अनि त्यहाँको रंक र रावमा रात र दिनको फरक हुन्छ। यहाँका राजा पनि दुःखी छन् भने रंक पनि दुःखी छन्। त्यहाँ दुवै सुखी हुन्छन्। यो त हो नै पतित विकारी दुनियाँ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- कसैसँग धेरै धन छ भने पनि त्यो सबै धनमाल माटोमा मिल्छ। यो शरीर पनि खतम हुन्छ। आत्मा त माटोमा मिल्दैन। बिडला जस्ता कति ठूला ठूला धनवानहरू छन्, तर उनीहरूलाई के थाहा अब यो पुरानो दुनियाँ बदलिइ रहेको छ। थाहा हुँदो हो त तुरुन्तै आइहाल्थे। यहाँ भगवान आउनु भएको छ, फेरि पनि जान्छन् नै कहाँ? बाबा सिवाय अरूबाट सद्गति मिल्नै सक्दैन। यदि कोही रिसाउँछन् भने भनिन्छ सद्गतिदेखि रिसाउँछन्। यसरी धेरै रिसाइरहन्छन्, गिरिरहन्छन्। आश्चर्य मानेर सुन्छन्, निश्चय गर्छन्.... कसैले त बाबा विना अरू कुनै मार्ग नै छैन भन्ने सम्झन्छन्। उहाँबाटै सुख र शान्तिको वसो मिल्छ। उहाँ विना सुख-शान्ति मिल्न असम्भव छ। धेरै धन भए त सुख मिल्छ। धन भएमा नै सुख हुन्छ नि। त्यहाँ मूल वतनमा त आत्माहरू शान्तिपूर्वक बस्छन्। हाम्रो पार्ट नभए त हामी सधैं नै त्यहीं रहने थियौं, यस्तो पनि कसैले भन्छन् तर यसरी भन्दैमा कहाँ हुन्छ र? बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- यो बनिबनाउ खेल हो। कुनै न कुनै संशयमा आएर पनि धेरैले पढाइ छोडिन्छन्, ब्राह्मणीसँग रिसाएर वा आपसमा रिसाएर पनि पढाइ छोडिदिन्छन्।

अहिले तिमी यहाँ फूल बन्नको लागि आएका हो। महसुस गर्छौ- अवश्य पनि हामी काँडाबाट फूल बन्दैछौं। फूल अवश्य बन्नु छ। कसैलाई कुनै संशय छ भने फलानाले यस्तो गर्छ, यो यस्तो छ त्यसैले हामी आउँदैने भनी रिसाएर जान्छन् र घरमै बसिरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- अरू सबैसँग रिसाए पनि बाबासँग कहिल्यै रिसाउनु

हुँदैन। बाबा चेतावनी दिनुहुन्छ- सजाय धेरै कडा मिल्छ। गर्भमा पनि जे सजाय हुन्छ, सबैको साक्षात्कार गराउनु हुन्छ। साक्षात्कार नगराई सजाय दिइँदैन। यहाँको पनि साक्षात्कार हुन्छ। पढ्दा पढ्दै तिमीले आपसमा लडाँइ झगडा गरेर, रिसाएर पढाइ छोडेका थियो। तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- हामीलाई बाबासँग नै पढ्नु छ। पढाइ कहिल्यै पनि छोड्नु छैन। तिमीले यहाँ मानिसबाट देवता बन्नको लागि नै पढ्छौ। यस्ता सर्वोच्च बाबासँग तिमी मिल्न आउँछौ। कहिलेकाहीँ धेरै आउँछन्, ड्रामा अनुसार केही कष्ट पनि हुन्छ। बच्चाहरूमा अनेकौँ तुफान आउँछ। फलानो चीज पाइएन, यो पाइएन भन्नु त केही पनि होइन। जब मृत्युको समय आउँछ तब अज्ञानी मानिसहरू भन्ने गर्छन्- हामीले के अपराध गरेका थियौ र व्यर्थमा हामीलाई पिटिरहेका छन्। त्यो पछाडिको पार्टलाई नै अनाहकमा रगतको खेल भनिन्छ। अचानक बम्बहरू खस्छन्। धेरै मर्नेछन्। यो त अनाहक रगतको खेल भयो नि। अज्ञानी मानिसहरू चिच्याउँछन्। तिमी बच्चाहरू त खुसी हुन्छौ नि किनकि तिमीलाई थाहा छ- यो दुनियाँको विनाश हुनु नै छ, अनेक धर्महरूको विनाश नभएर एक सत् धर्मको स्थापना कसरी हुन सक्छ। सत्ययुगमा एक मात्र आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो। कसलाई के थाहा सत्ययुग आदिमा के थियो। यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। बाबा आउनु भएको हो नै सबैलाई पुरुषोत्तम बनाउन। सबैको बाबा हुनुहुन्छ नि। ड्रामालाई त तिमीले जानिसकेका छौ। सबै त सत्ययुगमा आउँदैनन्। यतिका करोडौँ आत्माहरू सत्ययुगमा त आउँदैनन् नि। यी हुन् विस्तारका कुरा। धेरै बच्चीहरूले त केही पनि बुझ्दैनन्। भक्तिमार्गमा बानी परेका छन् तर ज्ञान भने बुद्धिमा बस्न सकेन। भक्ति गर्ने बानी परेको छ। उनीहरूले भन्छन्- भगवानले के गर्न सक्नुहुन्छ? मरेकालाई पनि जिउँदो बनाउन सक्नुहुन्छ। बाबाको पासमा आएर भन्छन्- फलाना मानिसले मरेको मानिसलाई जिउँदो बनाइदियो भने के भगवानले गर्न सक्नुहुन्छ? कसैले राम्रो काम गरिदियो भने उसैको महिमा गाउन थाल्छन्, अनि उसका हजारौँ शिष्यहरू बन्न पुग्छन्। तिम्रो पासमा त थोरै मात्र आउँछन्। भगवानले पढाउनु हुन्छ फेरि पनि यति थोरै किन? धेरैले यसो भन्छन्- अरे, यहाँ त मर्नुपर्छ। त्यहाँ त कनरस हुन्छ। धेरै ठाँटले बेसैर गीता सुनाउँछन्, भक्तहरूले सुन्छन्। यहाँ त कनरसको कुरा छैन। तिमीलाई केवल बाबालाई याद गर भनिन्छ। गीतामा पनि यो शब्द छ- मनमनाभव। बाबालाई याद गर्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- ब्राह्मणीसँग वा सेन्टरकासँग रिसाउँछन्। एउटा काम गर- अरुसँगको नाता तोडेर आफूलाई आत्मा सम्झ, एक बाबालाई याद गर। बाबा नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। बाबालाई याद गर्दै गर। स्वदर्शन चक्र फिराउँदै गर। यति याद गर्यौ भने पनि स्वर्गमा अवश्य आउँछौ। स्वर्गमा उच्च पद त पुरुषार्थ अनुसार नै पाइन्छ। प्रजा बनाउनु पर्छ। नत्र को माथि राज्य गर्ने? जसले धेरै मेहनत गर्छ, उच्च पद पनि उसैले पाउँछ। उच्च पद पाउनको लागि कति मेहनत गर्छन्। पुरुषार्थ नगरिकन कोही पनि रहन सक्दैन। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- उच्च भन्दा उच्च त पतित-पावन बाबा नै हुनुहुन्छ। मानिसहरूले महिमा त गाउँछन् तर अर्थ बुझ्दैनन्। भारतवर्ष कति धनवान थियो, स्वर्ग थियो, विश्वको आश्चर्य थियो। ती हुन् मायाका सात आश्चर्यहरू। सारा ड्रामामा उच्च भन्दा उच्च हो स्वर्ग, नीच भन्दा नीच हो नर्क। अहिले तिमी बाबाकहाँ आएका छौ, जानेका छौ- मीठा बाबाले यति उच्च बनाउनुहुन्छ। उहाँलाई कसले बिर्सन सक्छ? बाहिर जता गए पनि एउटा कुरा सम्झिराख, बाबालाई याद गर। बाबाले नै श्रीमत दिनुहुन्छ- भगवानुवाच, नकि ब्रह्मा भगवानुवाच।

बेहदका बाबाले बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! मैले तिमीलाई यति धनी बनाएर गएको थिएँ, फेरि तिम्रो यस्तो दुर्गति कसरी भयो? तर यसरी सुन्छन् मानौं केही पनि बुझ्ने छैनन्। बच्चाहरूलाई थोरै कष्ट त हुन्छ। दुःख-सुख, निन्दा-स्तुति पनि सबै सहनुपर्छ। यहाँका मानिसहरू हेर कस्ता छन्, प्रधानमन्त्रीलाई पनि ढुंगाले हान्न बेर लगाउँदैनन्। भन्छन्- स्कुलका बच्चाहरूको न्यु ब्लड हुन्छ। उनीहरूको खुब महिमा गर्छन्। सम्झन्छन्- यी भविष्यका न्यु ब्लड हुन्। तर तिनै विद्यार्थीहरू पछि दुःख दिने भएर निस्कन्छन्। कलेजहरूमा आगो लगाइदिन्छन्। एक अर्कोलाई गोली गरिरहन्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- दुनियाँको के हालत छ। ड्रामाको कलाकार भएर पनि ड्रामाको आदि मध्य अन्त्य र मुख्य कलाकार आदिलाई जानेका छैनन् भने उनीहरूलाई के भन्ने? सबैभन्दा ठूलो को हो? उहाँको बायोग्राफी त जान्नुपर्छ नि। केही पनि जानेका छैनन्। ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको के पार्ट छ, धर्म स्थापना गर्नेहरूको के पार्ट छ? मानिसहरूले त अन्धश्रद्धामा आएर सबैलाई गुरु भनिदिन्छन्। गुरु त त्यो हो जसले सदगति गर्छ। अब सबैको सदगतिदाता त एउटै परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। उहाँ परमगुरु पनि हुनुहुन्छ, फेरि ज्ञान पनि दिनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई पढाउनु पनि हुन्छ, उहाँको पार्ट नै आश्चर्यजनक छ। धर्मको स्थापना पनि गर्नुहुन्छ, बाँकी सबै धर्मलाई समाप्त गरिदिनुहुन्छ। अरूले त केवल धर्मको स्थापना गर्छन्। ज्ञानको स्थापना र अज्ञानको विनाश गर्नेलाई नै त गुरु भनिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म कालको पनि काल हुँ। एक

धर्मको स्थापना र अरु सबै धर्महरूको विनाश हुन्छ अर्थात् यस ज्ञान यज्ञमा स्वाहा हुन्छन्। फेरि न कुनै लडाईं नै हुन्छ, न कुनै यज्ञ नै रचिन्छ। तिमीले सारा विश्वको आदि, मध्य र अन्त्यको बारेमा जानेका छौ। अरु त सबैले नैति-नेति भन्छन्। तिमीले त यस्तो कहाँ भन्छौ र। बाबा सिवाय अरुले कसैले यथार्थ कुरा सम्झाउन सक्दैनन्। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई धेरै खुसी हुनुपर्छ तर मायासँगको सामना यस्तो हुन्छ जसले बाबाको याद नै मेटाइदिन्छ। तिमी बच्चाहरूले दुःख-सुख, मान-अपमान सहनुपर्छ। त्यसो त यहाँ कसैलाई अपमान गरिन्न। यदि कुनै कुरा छ भने बाबालाई सूचित गरिदिनु पर्छ। सूचित गरिएन भने धेरै पाप लाग्छ। बाबालाई सुनाइदिनाले तुरुन्तै उसलाई सावधानी मिल्छ। सर्जन बाबासँग केही पनि लुकाउनु हुँदैन। उहाँ अत्यन्त ठूलो सर्जन हुनुहुन्छ। ज्ञान इन्जेक्सन, जसलाई अंजन पनि भनिन्छ, अंजनलाई ज्ञान-सुरमा पनि भनिन्छ। जादू आदिको त कुनै कुरै छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु तिमीलाई पतितबाट पावन बन्ने उपाय बताउन। पवित्र बनेनौ भने धारणा पनि हुन सक्दैन। यही कामको कारणले नै फेरि पाप हुन जान्छ। यसमाथि विजय पाउनु छ। स्वयं नै विकारमा जान्छन् भने अरु कसैलाई यसो नगर भन्न पनि सक्दैनन्। त्यो त महापाप हुन्छ। बाबाले कहानी पनि सुनाउनु हुन्छ- पण्डितले भन्यो राम-राम भन्नाले सागर पार जान सक्छौ। मानिसहरू पानीको सागर भन्ने सम्झिन्छन्। जसरी आकाशको अन्त्य छैन, त्यस्तै सागरको पनि अन्त्य पाउन सकिंदैन। ब्रह्म महत्त्वको पनि अन्त्य छैन। यहाँ मानिसहरू अन्त्य पाउनको लागि पुरुषार्थ गर्छन्, त्यहाँ कसैले पुरुषार्थ गर्दैनन्। यहाँ जतिसुकै टाढा गए पनि फेरि फर्केर आउँछन्। पेट्रोल नै पुगेन भने फेरि कसरी फर्केर आउँछन्? यो हो वैज्ञानिकहरूको अति अहंकार, त्यसबाट विनाश गरिदिन्छन्। एरोप्लेनबाट सुख पनि हुन्छ फेरि त्यसबाट अति दुःख पनि हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कुनै पनि कारणले पढाइ छोड्नु हुँदैन। सजाय अत्यन्त कडा हुन्छ, त्यसबाट बच्नको लागि अरु सबै सङ्ग तोडेर एक बाबाको याद गर्नु पर्छ। रिसाउनु हुँदैन।

२) ज्ञान इन्जेक्सन वा अंजन दिने एक अविनाशी सर्जन बाबा हुनुहुन्छ, उहाँसँग कुनै कुरा लुकाउनु हुँदैन। बाबालाई सुनाउनाले तुरुन्तै सावधानी मिल्छ।

वरदान:- हरेकको विशेषतालाई स्मृतिमा राख्दै विश्वासपात्र बनेर एकमत संगठन बनाउने सबैको शुभचिन्तक भव
ड्रामा अनुसार हरेकलाई कुनै न कुनै विशेषता अवश्य प्राप्त छ, त्यस विशेषतालाई कार्यमा लगाऊ तथा अरुको विशेषतालाई हेर। एक अर्कामा विश्वासपात्र बन, तब उनको कुराको भाव बदलिन्छ। जब हरेकको विशेषतालाई देखेछौ, तब अनेक भएर पनि एक देखिनमा आउँछ। एकमत संगठन हुन्छ। कसैले कसैको ग्लानिको कुरा सुनाएमा त्यसलाई टेवा दिनुको सट्टा सुनाउने व्यक्तिको रूप परिवर्तन गरिदेऊ, तब भनिन्छ शुभचिन्तक।

स्लोगन:- श्रेष्ठ संकल्पको खजाना नै श्रेष्ठ प्रारब्ध वा ब्राह्मण जीवनको आधार हो।